

Juan Ramón Jiménez

Gránátpiros táj

A hegycsúcs. Mindent bíborba vonva ott ül az alkony. Önnön kristályai sebzik és vérét ontják mindenfelé. Ragyogásában fanyarrá válik a zöld fenyves és valami kósza vöröses fényt vet; a füvek és a virágok átlátszó lángra gyúlva balzsamozzák nedves illatukkal a derűs, átható és fényteli pillanatot.

Én önkívületben nézem a naplementét. Platero fekete szeme gránátpiros az alkonytól. Szelíden elindul egy kármin, rózsaszín és ibolyakék vizű tócsa felé, puhán belemeríti száját a tükörbe, amely mintha csak attól válnék folyékonyá, hogy ő megérinti; és roppant torkán bőven és sötéten zuhog alá a vérvörös víz.

A táj ismert; de a pillanat megzavarja; különössé, omladozóvá és emlékszerűvé teszi. Mintha csak bármely pillanatban valami elhagyatott kastély felfedezésére indulnánk...

A délután túléli önmagát. Az örökkévalóság kezétől érintett óra végtelen, békés, kifürkészhetetlen...

– Gyerünk, Platero.

András László fordítása

